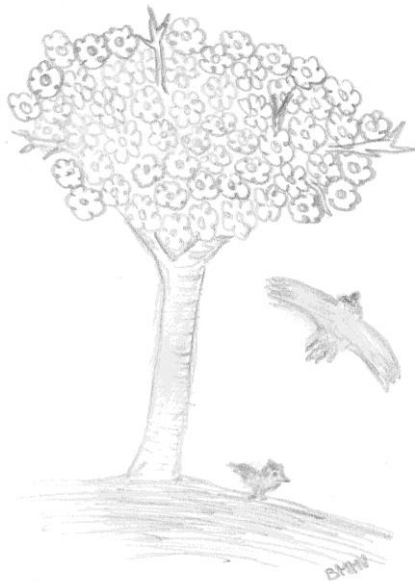

A
Al
Alm
Alma
Alman
Almana
Almanac
Almanach

2014

Amálie Nedbalová, 7.J

Život

Život mě baví:
rozverné mládí,
Petřín a procházky,
není dne bez lásky,

učení ve škole,
výlety na kole,
tančení, plavání,
nepoznám zklamání.

Život mě drtí:
vidina smrti,
nejasné otázky,
smyšlené obrázky.
skepse a zklamání,
úmorné tápání.

Časem jsem unášen,
milován, nesnášen.
Živote, ubíháš
vesmírnou rychlostí.
Jsi plný smutků,
ale i radostí.

Martin Koloušek, absolvent 2010

Krvavé žabí blues

Ležel sám uprostřed louky u řeky. Na lehce zčeřené hladině se zrcadlil měsíc a temné stíny lepkavých olší. V travinách rostoucích v mělkých pobřežních vodách byly žáby.

Kvák.

Kvákla jedna, kvákla druhá, najednou jich kvákal snad tucet. Zasmál se, vida, jaký koncert se tu přihodil. Žáby dokonce uměly kvákat každá v různých tónech, a tak se hned neposlouchaly. Protože však byl zmožen, nechal se postupně odnést do zločincovy neklidné říše spánku.

Kvák.

Probudil se zimou, schoulený dobrých šedesát centimetrů vedle své karimatky a drkotal zuby. Hodinky neměl, ale soudě podle měsíce na nebesích nespal příliš dlouho. Rozhlédl se nervózně kolem sebe, jestli ho někdo nepozoruje a jestli pro něj již nejedou policisté. Nikde nikdo nebyl, jen žáby v travinách. Kvák. To jejich kvákání mu začínalo lézt na nervy. Nemůžou ty žáby zmlknout? Tady se spí! Volat na ně policii kvůli rušení nočního klidu by za jiných okolností bylo řešením, po kterém by sáhl, nicméně této noci byl sám zločincem.

Kvák.

Přes všechno žabí kvákání se mu podařilo znovu usnout. I ve snu ho však kvákání pronásledovalo. Zdálo se mu o první třídě, kterou kdysi navštěvoval. Byl u tabule a vysvětloval, proč nemá přezůvky. Učitelka ho kvákavým hlasem hubovala a poslala ho do kouta.

Kvák.

Probudil se. Kvákavý hlas neslyšel jen ve snu, žáby pořád kvákaly. Nyní se mu ale zdálo, že jsou blíže a jejich kvákání mu znělo zlověstněji. Měsíc nyní na obloze pokročil dále než předtím. Pomyslel si, že má příliš bujnou fantasií a nechal žáby žábami. Nebo se o to pokusil. Kvák. Kvák.

Kvák.

Trhnul sebou. Asi znovu usnul a teď ho vylekalo kváknutí, které se mu ozvalo přímo u ucha. Rychle nahmatal telefon a posvítíl si kolem sebe, bez ohledu na to, kdo by ho mohl uvidět. Uviděl lesknoucí se tělo malé žáby, která mu vylezla na botu. Znechuceně ji z boty odhodil směrem k řece. Odpovědí mu bylo sborové zakvákání. Pokusil se nahmatat vedle sebe nějaký kámen, který by po žábách hodil, ale sáhl jen na kopřivu. Sakra! Že nebude mít revma mu bylo malou útěchou. Našel malý kamínek, který hodil mezi říční traviny. Žáby ztichly. Spokojeně si lehl a usnul.

Kvák.

Tentokrát mu jich do ucha kváklo hned několik. Zjistil, že kolem něj sedí desítky žab, úplněk se odrážel v jejich očích. A kvákaly. Kvákaly k zbláznění, než se na něj vrhly a slizkými polibky smrti ho roztrhaly na kusy. Měly ostré zuby. Jeho křik slyšela jen jedna stará bába z Hamburku, která na něj zavolala policisty pro rušení nočního klidu.

Zuzana Džbánková, 8.F

Alkohol

Je to krásné, je to milé,
připadat si podnapile.
Vidíš šmouhy, hvězdičky
a motaj se ti nožičky.

Svět kolem se roztočí,
panenky se protočí,
jazyk ztuhne v půli slova,
to se děje stále znova.

Smích tě klátí, smích tě mámí,
všichni náhle přijdou známí,
každá barikáda strachu,
končí v špíně, v smetí, v prachu.

A pak jen tma, děsné ticho
a každého bolí břicho,
hlava třeští, chceš jen spát,
musíš ale pracovat.

Zuzana Džbánková, 8.F

Apokalypsa

Poslyšte, lidé, co budu vyprávět,
to jest ten příběh, jenž už obletěl svět.
Tam daleko, kam až může loď tvá plout,
v místech, kde lidé mohou si vzpomenout
na tu dobu dlouhá léta vzdálenou,
na dobu minulou, dobu velmi zlou.

Oblohy se již takřka dotkla zem,
když zrozen byl rek, co utkal se se zlem.
On láskou planul pro krásnou neznámou,
vždycky zůstala skrytou a záhadnou,
však byl by život položil za vlast svou,
věřil, že láska porazí sudbu zlou.

Bylo vyřčeno, že svět jednou skončí,
že jest to brzy, všechno kolem značí,
že v plamenech zhyne každý živý tvor,
na koních přijedou válka, smrt, hlad, mor.

Náš hrdina se jim postavil přeci
s nadějí v očích a žářem v srdci,
byl sám, však necítil žádný bol ni strach,
jezdci se zasmáli a zvířili prach.

Pak pozvedl meč a vrhnul se jím vstříc,
oni zkusili víc, leč nezmohli nic.
Pak hrdina zmizel, ztratil se v čase,
Až bude jej třeba, zjeví se zase.

Zuzana Džbánková, 8.F

Paradox života

Láska je radost ukrytá v bolesti,
jako je štěstí v pozadí neštěstí.
Smutek je zkropen slzami v touze,
po vášni s nádechem vzrušení pouze,
když pýcha je předehrnou ke zlosti.

Smrt je hádanka, k níž musíme jít,
život je den, který musíme snít.
Bludiště pocitů, zástupy myšlenek,
to všechno vypadá složitě navenek,
však musíme se s tím naučit žít.

To ty jsi byl můj strážný anděl,
však řekni mi přec, kam ses poděl?
Do pekla, do nebe,
kde jsem já bez tebe?
Tohle je as můj životní úděl.

Jakub Kukula, 8.F

Kurvo zkažená obrazem jsi niter mého já
Tvé pukliny hasí ten nekonečný žár
a utápí srdce řvoucích panen
jejichž čistota je žal

A nejčistší krása,
jejíž dcerou jsi byla
tě už dávno omrzela
a z domu jsi ji vyhodila

Padla před dům do bahna
pak bloudila sem tam ulicí
nakonec posla na nákazu
co chytila od mrtvol hnijících

Její tělo se valí pod mostem
a psi do něj chodí kousat
dešťová voda ho unáší
a její oči se nepřestávají koukat

na svět, jenž hoří v oblacích špíny
na svět, jehož základy se už dávno rozložily.

Jakub Kukula, 8.F

Tvoje křivky v záři měsíční luny
oblaka kondenzují, umělci hrají na tyto
struny
letmý pohled pak rozžhaví oheň v tobě
do krásy se ponořit a oddávat hudbě

Vibrace dechu slov nočního svitu
křik a žár nehynoucích vzlyků
vražedný průnik hrdinských činů
a opojení z pohybů dokonalých

Noci probdělé, utopené v růžích
horké nádechy co dalece se podobají dechu
pot vyrážejíc na oblých svatyních světa
výkřiky hlubin pak vyskládají větu

Horký nápoj vyroben z nehynoucí lásky
vypiješ hrdinsky na dovršení věku
boha tím ničíme a celé to pozbývá význam
my to však děláme pro naši útěchu

Amálie Nedbalová, 7.J

Bez tebe

Hledám Tě v bludišti dlážděných uliček,
hledám Tě nad zamlženými obzory,
hledám Tě za okny strýčků a tetiček,
hledám Tě v parku zarostlém topoly.

Hledám Tě ve městě ztracených nadějí,
hledám Tě na hraně bdění a spánku
Hledám Tě v domě vysněných idejí,
hledám Tě marně ve vzdušném zámku.

Pocit, že Tě nespatřím, vyháním ze sebe.
Rozhlížím se, tápu a mlžím.

Mou myslí prochází myšlenky na Tebe,
když hledím do nebe k vysokým věžím

Říkali: odešel na míle, do dálek!
Teď jsem jak maličký skleněný korálek.
Bez Tebe.

žákyně 2. M

Život mě baví, život mě drtí

Život je fajn. Občas. Jednou jste nahoře, jednou úplně dole, jako na horské dráze. Pubertáci mají tento pocit pořád. Vnímají to více a snáší to mnohem hůř než dospělí. Berou si to moc k srdci. Naše diagnóza - přehnaná citlivost.

Toto, co vám teďka povím, je z pohledu 14letého děčka (můj věk).

Život mě začíná bavit v momentě, kdy poslouchám nějakou písničku, která mě motivuje, nebo když se mi daří ve škole či s přáteli. Pak se ale stane nejmenší prkotina a růžové brýle, co na rozdíl od kruté reality tvrdí, že vše je v pohodě a že život je prostě lážo-plážo, odpadnou. Prostě odpadnou. Najednou se cítíte, jak je svět vůči vám nespravedlivý, vše je proti vám a že vás ničí a je vám na umření. To se pak schováte pod svou peřinou, nandáte si sluchátka, pustíte si co nejvíce depresivní hudbu a čtete. Čtení je nejlepší terapeut. Díky čtení zapomínáte na váš těžký „život“, jste totiž natolik zabraní do knihy, že zapomenete na čas a všechno, co je kolem vás. Já osobně jsem také velký snílek, proto kdykoliv se mi zdá, že mě život drtí, zasním se, jak bude můj život vypadat za 10 let a co chci v budoucnosti dělat, a také, že se pokusím co nejvíce, aby se mi tato přání splnila. Život je zase fajn, zas mě baví. Avšak po dlouhém snění se zas vrátím do reality. Takže zas dole. Ach jo.

Měli bychom být však rádi, že zajdeme pouze takhle daleko. Některé život natolik drtí, že si myslí, že nejlepší možnost, kterou mohou použít, je sebepoškozování a drogy. Tohoto se však docílit NECHCEME. Nebo jo?

Na konec rada pro nás, teenagery: Neberme ten život tak vážně, vždyť je krátký, užijme si ho!

Klára Týřová, 7.J

Život mě baví, život mě drtí

Den začal jako každý jiný. Ráno mě probudili, když rozsvítili v domě. Byla jsem nucena vylézt z krásně teplé boudy, ve které spím. Protáhla jsem se a utíkám ke dveřím na terasu, které jsou naštěstí skleněné, abych se podívala, kdo to tak brzy vstává. Jako obvykle to byla vůdkyně naší smečky. Připravovala snídani pro ostatní členy mé smečky. Co vážně nechápu je, proč já ráno nikdy nic nedostanu.

Nemusela jsem čekat dlouho a ostatní přišli ze shora sníst to, co bylo pro ně nachystáno. Sbíhali se mi sliny, ale jako obvykle jsem nic nedostala. Po snídani jako většinu dní v roce odjeli kamsi autem. Nevím, proč mě

nikdy neberou s sebou a jsou celé dopoledne pryč. No a já se nudím. A pak se diví, že zlobím. Tak i dnes mi čekání na ně přišlo strašně dlouhé.

Když jsem je konečně zahlédla v dálce na ulici, začala jsem strašně štěkat radostí. Jakmile se přiblížili, už mě začali okřikovat. Evidentně nerozumí mé radosti. Vždy mě tohle jejich napomínání naštve, ale zmlkla jsem.

Jsem zvyklá na to, že jakmile přijdou, vezmou mě na procházku. Ale dnes tomu tak nebylo. Přišli a ještě asi tři hodiny (neumím hodiny, ale tak nějak jsem to odhadla...) tam vevnitř něco dělali. Kdykoli šli ke hlavnímu vchodu (ke kterému mimochodem abych se dostala, musím oběhnout celý dům), čekala jsem u branky jako první. Pořád dělali různé venkovní práce, takže než jsme šli na procházku, pěkně jsem si zaběhala. Najednou se dveře otevřely, ale ne s odpadky, hráběmi nebo něčím takovým. S vodítkem!

Procházka byla dlouhá a zábavná, dokonce jsme potkali mého nejlepšího psího kamaráda. Mohla jsem si s ním hrát tak dlouho, až jsem byla úplně unavená, a proto jsme šli domů. Dostala jsem večeri, kterou mi jako pokaždé, než ji dostanu, dají na celkem dlouhou dobu za skleněné dveře. Prý aby se granule promáčely. Ale já jim nevěřím. Určitě je to proto, aby mě potrápili.

No, ale stojí zato si počkat, protože je to dobrota. Najedená do syta jsem šla spát. To poslední, co mne napadlo před usnutím bylo, že život je stejně i přes spoustu překážek super.

Kateřina Fleischnerová, 4.J

Danny

Amyiny oči těkaly po celé prodejně. Nejprve bedlivě pozorovala zrzavou slečnu za pultem. Vypadala nervózně a hrozně dlouho jí trvalo, než otevřela kasu, vložila do ní peníze a zase za sebou zavřela zásuvku.

Amy se procházela mezi regály a promýšlela svůj plán. Mezi východem a oddělením s tvrdým alkoholem stála pouze výkladní skříň, z obou stran posetá čokoládou. Milka, pralinky, Mozartovy koule, bonboniéry... Amy se začaly sbíhat sliny. Rychle si přiložila ruku na pusu, jakoby se bála, že by mohly vytéct ven a zaplavit celou benzinovou pumpu. Vždy měla tak trochu přehnanou fantazii, přičemž ji pokaždé provázel ten pocit: co kdyby náhodou? Raději proto vyrazila ke svému cíli.

Chvíli si prohlížela různé značky. Bála se, že zapomněla ten správný název. Alkohol nikdy předtím nepila, takže se v něm ani pořádně nevyznala. Najednou si všimla napůl plešatého pána, který ji celou dobu podezřele sledoval. Odvrátila se od něj. Nevypadala na jednadvacet. Bylo jí teprve šestnáct let. *No a co?*, řekla si. Neplánovala alkohol získat legální cestou, záleží snad, jestli ho tak i vypije?

Znovu nabrala odvahu a s úšklebkem pohlédla na otravného slídila stojícího o dvě oddělení dál. Pod paží držel velkého plyšového medvěda. *Chudáček medvídek*, pomyslela si Amy. Vždyť takhle určitě nemohl dýchat! Odmalička byla až po hlavu zblázněná do všech plyšových zvířátek. Kdykoli nějaké uviděla, okamžitě se do něj vcítila. Jednou její mladší bráška Mike spadl ze schodů, přičemž v ruce držel malou žirafku. Amy cítila její bolest a vřeštěla jako blázen.

I při pouhé vzpomínce se jí do očí hnaly slzy. Zamrkala a pán se odvrátil, jelikož na něj volala obtloustlá paní. Nesla spoustu drobností. *Nejspíš kupovali dárky z dovolené, protože předtím na ně zapomněli*, tipla si Amy.

Pár začal skládat obrovský nákup na jezdící pás. To byla Amyina šance. Naposledy se rozhlédla, sebrala z regálu láhev a utekla ven. Rychle nastoupila do auta, zavřela za

sebou dveře a Danny sešlápl plyn.

Chvíli vedle sebe potichu seděli. Amy se potřebovala uklidnit. Za poslední měsíc kradla nejméně třikrát, jenže na tenhle pocit si ještě nezvykla. Ohlédla se, aby spatřila plešatého slídila, který právě vyběhl z budovy. Něco křičel a bouchal pěstí do vzduchu. Amy se schoulila ve svém křesle spolujezdce. *Sedadlo smrti*, blesklo jí hlavou.

Danny jel nebezpečně rychle. Zhruba za dvacet minut odbočil z dálnice. Když se před nimi objevila tichá cesta, kdesi uprostřed lesa. Danny konečně zastavil. Něžně ji chytil za ruku. Propletli si prsty. Ani jednomu se jejich situace nelíbila. Nechtěli ubližovat druhým. Toužili se jen vymanit z každodenní rutiny všedního života. Stát se nezávislymi. Snili o společném bydlení někde za oceánem. V Evropě, nejlépe jižní. Amy zavřela oči. Nechala se unést myšlenkami na italskou pláž. Popíjeli by s Dannym víno, celý den by jedli mořské plody a pracovali by jako průvodci po tamních památkách.

„Mrzí mě to“, probudil ji Danny ze snění.

„Není to přece tvoje chyba“, pokusila se o úsměv.

„Stejně mě to mrzí. Jen co budeme mít víc peněz... Asi bychom neměli krást kvůli tomuhle“, řekl a zamračil se na láhev vodky, jenž Amy stále držela v náruči. „Stačí nám

přece jídlo a občas nějaký nocleh."

„A ty bys vydržel bez alkoholu?“, zeptala se dívka s nadějí v očích. Jenže Danny uhnul pohledem. Snažil se přestat. Bohužel se nikdy nepřemohl.

Dál už nemluvili. Jen upíjeli z láhve, líbali se a plánovali společný život u moře.

Ve tři hodiny ráno je probudil hlasitý zvuk policejní sirény.

Danny se ohnal: „Sakra! Sakra!“, otočil klíčkem a auto se dalo do pohybu. Amy seděla rozespale vedle něj. Před sebou viděla tak akorát tmu. Z Dannyho cítila vodku a v hlavně jí opět naskočilo: *Sedadlo smrti! Sedadlo smrti!*

Danny se snažil soustředit na řízení, jenže každou chvíli se musel otočit, aby zkontroloval policejní vůz. Najednou se před nimi objevilo oplocení. Danny hbitě strhnul volant.

Amy se zamotal celý svět. V jednu chvíli se ohlédla a spatřila Dannyho krvácející spánek. Náhle však uviděla velký svítící nápis: PHILADELPHIA GENERAL HOSPITAL. Pak už jen jela hloupě osvětlenou místností. Skláněla se nad ní mladá černoška s dlouhými zapletenými vlasy a doširoka otevřenou pohybuující se pusou. Možná něco říkala, ale

Amy nic neslyšela. Zato se jí hrozně líbily ty modré náušnice, co zdobily doktorčiny uši. Nedávno je viděla v Claire's. Moc si je přála, ale nechtěla s nimi zatěžovat Dannyho. Danny. Co se vlastně stalo s Dannym? To už jí ovšem nandávali něco, co se podobalo plynové masce.

Amy se ocitla v prostoru bez možnosti úniku. Žádné stěny, ani okna. Nic. Dokonce chyběla i podlaha. Kolem ní poletovaly oranžové mráčky a divně to tu páchlo.

Tak takhle vypadá nebe?, pomyslela si Amy.

„Neboj se. Tohle není nebe“, promluvil k ní známý hlas. Amy se ohlédla. Cosi se blížilo jejím směrem. Pomalu rozpoznávala Dannyho tvář. Najednou stáli necelý krok vedle sebe. Amy neměla slov, Danny tedy pokračoval: „Jsme v něčem, co může připomínat přestupní stanici“, usmál se na ní těma svýma modrýma očima a pohodil tmavými vlasy. „Nezemřela jsi. Ale musíš dál bojovat. Nesmíš prohrát. Slib mi to.“

Amy se třásla: „A ty?“

„Já se vzdal pro tebe“, řekl, čímž Amy poněkud zmatl. Nevěděla, co tím myslel. Nebo to možná nechtěla vědět.

„Co se vlastně stalo?“, zeptala se a uvědomila si, jak hrozně jí celou dobu bolí hlava.

„Měli jsme nehodu“, odpověděl a na chvíli se odmlčel. Pak pokračoval: „Není důležité, co se stalo. Stejně si to, až budeš zase v pořádku, vyslechněš ještě několikrát“, Dannymu se zlomil hlas. Něžně položil svou dlaň na Amyinu tvář. „Nezapomeň na mě“, poprosil ji. Amy ho v pláči objala. Začali si vyměňovat vášnivé polibky. Přestali. Hleděli si do očí.

„Nezapomenu“, slíbila Amy. Naposledy se dlouze políbili.

Vtom se Amy, celá zlámaná, probudila. Vedle lůžka seděla její matka. Jak spatřila Amyin pohyb, vyběhla na chodbu a přivolala nejbližšího doktora a postarší zdravotní sestru.

Amy svůj slib dodržela. Vlastně oba sliby. Brzy se uzdravila a na Dannyho nikdy nezapomněla.

Po letech se opravdu vydala do Itálie. Na tržnici nedopatřením vrazila do mladíka, nesoucího několik prázdných sítí.

„Il mio nome e Dan“, představil se snědý mladík. Amy věděla, že jí byl seslán přímo z nebe. Toho nejsladšího nebe, v jaké kdy věřila.

Aranka Hrušková, 8.M

My sami

Položme si otázku, co znamená, že člověk nezapomněl na sebe samého. Z pohledu jedince se může jednat o obyčejné starání se o sebe sama, o to, že se člověk nezajímá o druhé lidi a o jiné věci natolik, aby zapomněl na vlastní pohodlí. Můžeme ale zkusit postoupit o úroveň výš a zajímat se o jedincův nikdy nekončící duševní rozvoj. Takovéto zapomenutí na sebe sama se může přihodit a také se skutečně děje mnohem častěji, a to obvykle právě proto, že člověk na sebe až příliš pamatuje ve výše zmíněné první vrstvě - stará se, aby dobře jedl, pil a spal, ale již pomíjí své člověčenství, které si žádá i něco víc. Nakonec si člověka v první větě můžeme vyložit jako synekdochu představující celé lidstvo, které na sebe (míně tím opět „na sebe a svůj rozvoj“) lehce zapomíná v malicherných válkách nebo opět v přílišném pohodlí a zahledění se do sebe.

Berme tedy „nezapomnění na sebe samého“ jako pamatování na svoji lidskost, která si žádá pokračování a neuvíznutí ve stále se opakujících přírodních cyklech, jimž *jako jediným* podléhají zvířata.

Petrarca si stěžoval (nebo spíše upozorňoval), že takovéto zapomnění se lidem děje v pouti

za obdivováním přírody, ale dle mého nemusel mít nutně pravdu. Je fakt, že pouhým fascinovaným zíráním na vodopád člověk mnoha věcí nedosáhne, ale neměli bychom této činnosti odepírat možný význam inspirativní. Je hluboce lidské věci zkoumat, přemýšlet o nich a nechat se jimi vést k nejružnějším dalším činnostem. Také použití aktivního tvaru „jdou“ vyjadřuje vědomé rozhodnutí a ne jen nečinné přijímání nastavšího, což mě podporuje v přesvědčení, že Petrarcovi lidé snad nebyli tolik zapomnětlivými, jak se obával.

Dalším možným výkladem ale je, že přestože lidé putující za přírodními krásami nezapomněli na svůj lidský pud poznávání a rozvoje, nechali ho, aby příliš přerostl druhou základní charakteristikou, a to vospělou morálkou. Téměř po celou dobu lidské existence vidíme, že pokrok technologický je o krok napřed před pokrokem etickým. Často máme silné zbraně nebo pokročilá sledovací zařízení dřív, než si ujasníme, zda je v pořádku zabít půl národa pro jakousi ušlechtilou věc či do jaké míry si přejeme narušování soukromí v zájmu zachování bezpečnosti.

Otázka vyvstávající dnešnímu člověku tedy je: Co dělat dál, abychom na sebe nezapomínali? Jsme ve fázi, kdy je potřeba opět přehodnotit naši etiku, nebo nám

stagnuje „vývoj kupředu“? Na první pohled se může zdát, že technický pokrok zdárně rázuje vpřed, ale po bližším zkoumání je více než lákající toto tvrzení odmítnout. Máme sice čím dál tím lepší mobily a televize, ale to je ono - máme čím dál tím lepší *mobily* a *televize*. Zařízení, jejichž jediným účelem je z pohodlnit nám život, takže se bohužel vracíme do první vrstvy - nezapomínání na sebe sama jako starání se jen o svoje pohodlí. Dnešní doba relativního blahobytu je zdánlivě jako stvořená pro lety do vesmíru a zkoumání hranic možného a nemožného, ale zdá se, že právě tento klid nás vůči zatím nevyužitým možnostem zaslepuje. Mírné ohrožení nebo těžší časy se ukazují být mnohem lepším hnacím motorem.

Nelze s jistotou říci, co přesně měl Petrarca oním zapomínáním na mysli, ale ve většině případů ho zájem o cokoli vnějšího způsobovat nebude. Pouze ona morálka nám může u vodopádu zůstat zapomenuta, ale i tu jsme zatím vždy stihli dohonit. Dnes se tedy hlavně nezapomínejme do našich zvířecích základních pudů, pak už můžeme hledět, na co chceme.

Martin Koloušek, absolvent 2010

Nejpálivější paprika v Americe

"Američtí vědci vypěstovali dosud nejpálivější papričku na světě. Papričky zvané prostě *burn and die* (shoř a zemři) překonaly dosud nejpálivější papričku téměř dvakrát. Na Scovilleho stupnici pálivosti tak mají 2 017 210 bodů. Oblíbené papričky jalapeno za těmito zaostávají; jejich pálivost se pohybuje na škále 2500 - 5000 bodů. Pro srovnání je rovněž zajímavé, že nová paprička je stejně pálivá, jako pepřový sprej. Možnosti jejího dalšího využití vědci neuvodli, není ale vyloučeno, že své místo najde jak v kuchyni, tak na bojišti."

-lou-

Soňa zavřela okno prohlížeče a ani si nepřečetla diskusi pod článkem. Taková paprička, to by bylo něco! Kde ji ale sehnat? Hádala, že v Bille ani v Lidlu ji asi mít nebudou. Pak ji to napadlo: proč by ji kupovala, když ji může sama vypěstovat doma v květináči? Pro ni to jistě nebude problém,

vždyť už vypěstovala spoustu věcí. Brnkla Martě, která pracovala v zahradnictví.

"Marto, prosím tě," začala zhurta, "tady Soňa, sháním semínka co nejvíce pálivé papričky, co máš, chci si je pěstovat do guláše."

"No mám toto tady spoustu, Soňo, ale vážně chceš tu nejpálivější?" Marta byla starostlivá. "Ona totiž doopravdy docela pálí."

"No proto ji chci, ty hloupá. Stavím se odpoledne, díky moc!" Soňa nikdy nebyla na dlouhé telefonáty.

Samotné semínko ale nebude stačit. Nechce přece obyčejnou papriku. Nevěděla, jak se nejpálivější papriky pěstují a ani si to nenašla, a tak si vystačila s vlastním rozumem. Její otec, vždy, když byli na dovolené, vozil domů lahve s místní vodou a půdou. Měli tak všude hromady hlíny a litry dávno zkažené vody. Normálně se tomu zvyku divila, teď za to ale byla ráda, protože před sedmi lety byli v Itálii a její otec nabral dvě láhve země od Etny. Z toho panečku bude pálivá paprika! A čím ji zalévat? Soňa na sebe hodila kabát a vyrazila do krámu. Prošmejdila oddělení pálivých

potravin a sebrala množství dle jejího názoru nejpálivějších omáček. Ještě si na cestu koupila nanuka, bylo jí z toho všeho trochu vedro. Cestou domů ještě skočila k Martě a vzala si semínko, květináč měla doma. A jakmile byla doma, začala s pěstitelskými pracemi.

Nejprve zapálila starou plynovou troubu a nechala ji pořádně rozpálit. Přichystala květináč, naplnila ho zemí z Etny, kterou provlhčila omáčkou Mad Dog 357 Silver Edition. V tu dobu byla trouba pořádně rozpálená, tak do ní na chvíli strčila to semínko od Marty, když v tom zvonek! Kdo to může být?

Ukázalo se, že to je Milan, Sonin milenec, což se ukázalo být příhodné, neboť vášnivý a rozpálený polibek milence bylo přesně to, co Soňa pro svou papriku potřebovala. Milan měl od žhavého semínka popálené rty, tak mu Soňa dala mast a semínko rychle dala do květináče a lehce zakryla hlínou. A pak už jen čekala a zalévala omáčkami.

Bylo to zrovna v týdně největších veder, kdy se objevily první lístky. Pak už rostlina rostla jako z vody, Soňa na ni pilně lila omáčky a když se na vrcholku rostliny

objevil jediný plod, každý den v pravé poledne jej pálila letlampou. Až konečně jednoho dne dostal plod zářivě rudou barvu a Soňa usoudila, že je na čase jej sklídit. Chvíli na papričku jen tak koukala a vnímala intenzivní teplo, které z ní sálalo. Pak už neodolala a holou rukou na ni sáhla. Ó, jak se Soňa popálila! Paprička jí sežehla celou ruku. Upustila ji na zem a ta hned byla v plamenech! Soňa bolestí nevěděla, co se děje, a než se vzpamatovala, bylo pozdě: celý svět byl v plamenech a uprostřed zkázy ležela rudá, příliš pálivá paprička.

Anja Gladovič

Reportáž na téma: Studentská konference
ročníkových prací dne 18.3.2014

Pfua! Úterý. Pro většinu spolužáků typický, normální, ničím zvláštní školní den. Dnešek - 18. března - se však něčím liší! Všichni mají hromadu suplování, neboť se pořádají studentské konference. Ty probíhají v šesti

sekcích, a to: sekce „deskriptivní geometrie a SOČ“, „dějepisná“, „filozofická a english“, „geografická a ekonomicko-právní věd“, „fyzikálně-informatická a matematická“ a sekce „biologická“. Svě ročníkové práce zde bude obhajovat 75 maturantů, tedy pokud všichni dorazí. Těmto pracím budou přihlížet žáci septim a 3.C (tudíž se nebudou vzdělávat, je to vlastně spíše takové „ulejvání“, úterý je perný den s náročným rozvrhem, takže díky bohu, že někdo vymyslel ty konference). Já, byť nejsem septimánka, jsem se jich účastnila, abych sepsala tuto reportáž. „Ulejvání“ není můj přední cíl (i když postranní možná trochu ano, ale to teď nechme stranou a nikdy se k tomu nevracejme), ale hlavně jsem tu, abych nashromáždila žurnalistické zkušenosti a umožnila vám všem, kteří jste neměli tu možnost se těchto konferencí účastnit, podívat se, jak to vše probíhalo, či neprobíhalo, a celkově vás seznámit s touto akcí!

Začneme tedy. Je 7:54, stojím před aulou, kde je sekce „Filozofická a english“. Aby vše mohli v klidu a bez rušení připravit, pustí nás dovnitř až v 8:00. Čekám tedy a spolu se mnou čekají další studenti, tuším, že několik jich je z 3.C. A už je 8:00. Jdu dovnitř, je mi celkem nepříjemně, všichni na mě totiž civí, co tu dělám, jsem přece jen o dva/tři roky mladší (od profesorů to bude asi

o pár let víc). Pohledy ignoruji a neustále si zapisuji do bločku dojmy, což pozorovatele udivuje ještě víc. Jsem totiž jediná, která si zde zapisuje a ještě ke všemu dřív, než přednášky vůbec začaly (zahájení je totiž až v 8:10). Kdybych mohla, zdrhla bych. Je tu dusno a vyvětrání tomu nepomůže. Místností se linou šepoty. Komise - paní profesorka Kněnická a pan profesor Petržílka - se baví a občas se něčemu zasmějou, to atmosféru uvolní. Poté profesorka Kněnická odejde. Je krátce po osmé a ona se vrací zpět do auly. Jak vstoupí, všichni ztichnou a já, přestože nebudu účinkovat, pocítím trému. Tomu říkám, panečku, autorita! I když, kdybych měla vystupovat, tak asi v tomhle momentě umřu. Účinkující to nemají jednoduché. Profesorka Kněnická zahájí úvodním slovem, ve kterém publiku říká, abychom zde setrvali během celé první části (tudíž do 9:30) a nikam neodcházeli. Jenže já jako „press“ si usmyslím, že si budu přicházet a odcházet, jak chci, jinak přece nemůžu stihnout všechny sekce! (Ano, ano, to je dobrá výmluva, kdybych se někde začala rdousit.) První vystupující Radka Reiterová se připravuje na obhajobu své ročníkové práce na téma Věžeňský systém v ČR. Je 8:08, ona stojí před publikem a netrpělivě čeká na 8:10. V 8:23 je konec, svou práci obhájila a já odcházím pryč.

8:32, U23, sekce „deskriptivní geometrie a SOČ“. Přednáška ještě neskončila, čekám tudíž před třídou. Dveře jsou pootevřené, kolem projde pan profesor Machů a vidí mě skrz škvíru. „Pojďte dál!“ vyzve mě. Vejdu tedy, promíhnu se kolem řady pozorovatelů a pár budoucích účinkujících a posadím se. Tedy počkám nejprve, až si student sedící vedle volného místa uklidí z mé budoucí židle posmrkaný kapesník. Zde na mě nikdo nezírá, je tu takový přístup: nu což? přišla, tak zase odejde. Začne obhajoba ročníkové práce Zuzany Dykastové na téma pravidelný dvacetistěn. Měla by začít až v 8:50, ale zde to není tak striktní, takže začíná hned po tom, co předešlý maturant skončí. Na začátku obhajoby se omlouvá za svůj (chraplavý) hlas, prý je trochu nemocná. Práce je stručná a přehledná, popisuje v ní také „zlatý řez“, ale netřpytí se zlatem, je to totiž jen bludné pojmenování čehosi matematického, takže není co fotit. Přístup profesorů je sice mírně kritický, ale veselý, takže je přednášení snadnější.

8:48, jdu po chodbě a blížím se k učebně fyziky. Je z ní slyšet hluk, opatrně otevírám dveře, a bum! Mohu říct, že fyzika žije! Ale ne kvůli přednáškám. Všichni si tu povídají, popíjejí (tedy ne alkohol! Jen Bonaquu z automatu nebo třeba Jupíka..), chodí si dovnitř a ven, jak se jim zachce... V 8:50

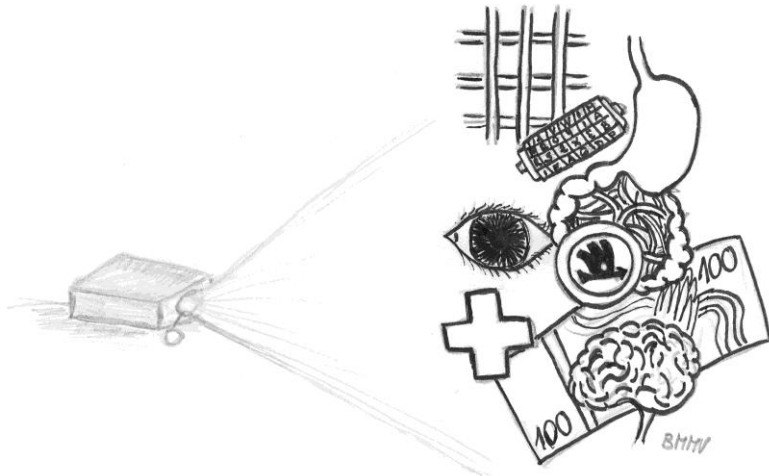
přichází paní profesorka Jirošová (jiní profesoři tu nejsou, tedy měli by, ale nejsou, asi svačí). V ruce drží hrozny, či co, a uždibuje. Připojí se ke skupince čtyř žáků, povídá si s nimi a smějí se. Nálada je rozpustilá! V první třídě, kde jsem byla, bylo napětí. V druhé mnohem menší. Tady? Konference? ...Co to je? Ale vážně. Je 8:53 a nikdo nepřednáší, a nevypadá to, že by někdo měl začít. Někdo ze studentů zvolá: „Šroubovitost!“, druhý na to: „Škytavka!“ „Ahaha,“ baví se dál, „původně to měla být škytavka, ale předělali jsme to...“ No tedy, tak fyzikální věci se tu probírají! Ale doopravdy, jsou to skrytá hesla, to je zde typické. Rozhlédnu se po třídě. Kdosi hraje na tabletu hru High Climb Racing („S tím bagrem se mi jede nejlíp, vylepšil jsem ho...“), někdo jiný zas surfuje na internetu, zapíná si Facebook...

8:58 to tu začíná šumět. Něco se děje. Že by hrozilo, že někdo začne přednášet? Jeden ze studentů se vrhá k projektoru. Zde definitivně funguje uspořádaný chaos. Tedy vlastně nefunguje, ta prezentace jim nejde spustit. 9:00 blopt! Kdosi si vyndal jogurt a pochutnává si. Paní profesorka Jirošová na mě významně pokukuje. Usměju se. Tady se člověk vážně baví. 9:07, shání se po nějakém Kůstkovi. Jeden ze studentů na něj má číslo. Telefon podá spolužákovi Palounkovi. Ten

chvilku klepe na obrazovku telefonu a pak zvolá: „Jak se s tím volá? Tyhle nový stroje, to není nic pro mě..." Když vyřeší Kůstku, shání Skočdopoleho. „Skočil do pole!" ozve se. Dobrá jdeme dál, Ondřej Šmíd tu je? Je. A začíná přednášet o akustice koncertních sálů a sakrálních prostorů. Česky: o zvuku. Přednáška je dobrá, dokáže upoutat pozornost a je to poučné. Po skončení porota (která se mezitím stačila teleportovat do místnosti v kompletním sestavení - kromě profesorky Jirošové také profesor Klouček a další, mně neznámá osoba) opustila učebnu fyziky. Třída se opět odvrací od přednášek. Přesně v 9:34 poslední přednášející, který, zapálený do debaty, mává s rukama a shodí přitom hrníček jednoho z porotců. Dobrý, hrníček žije. Nu, ale politá skripta moc ne. „Hahaha, teď s' to posral!" směje se třída. „Já bych utek..." dodává Palounek. Šmíd tedy vezme nohy na ramena a běží pryč z místa činu. V mžiku se ale vrací s hromadou toaletního papíru.

10:00 vstupují do U43, sekce „geografie a ekonomicko-právní vědy". Právě prezentuje Vít Mikuláš o historii objevů planet, hranicích sluneční soustavy. Ve vzduchu nic nevisí, žádné otázky, nic. Jen občas je slyšet nějaké to zavržení protlačených vysednutých židlí. Taky bych si vrzla, ale nechci rušit. Zprava je z ateliéru slyšet pár studentů z

5.M (ano, moji milí drazí spolužáci), kteří vydávají všelijaké zvuky, pak na sebe štěkají (ne, fakt, zní to jako štěkání), pak zas na chvilku, opravdu velmi malou chvilku, klid. To, že nás dělí zeď, skoro není poznat. No, taky jsou ty zdi duté, kdo by se divil. Přednáška končí, z pětičlenné poroty položí tři profesoři otázku plus jeden z nich dvakrát, což je tedy celkem terror. Vít Mikuláš ale hbitě odpovídá a nakonec dostane kompliment (dá-li se to tak nazvat), že „proti tomu, co napsal, to prezentoval skvěle.“ Zdrhám pryč (bojím se totiž paní profesorky Skoupilové... snad to nečte).

10:55, U27, sekce „biologická“. Komise, paní profesorka Šperlová a Straková (u studentů tzv. vražedná dvojka, ale to jsem vám já neřekla), na mě vrhají udivené pohledy, co tu dělám?? Vysvětluji tedy, že ze zážitků bude reportáž. Profesorka Šperlová: „Jo jako press! A kde mátec cedulku?“ „Nemám,“ odpovídám zklamaně. „No, to je jak na Matějský, máš cedulku press a vstup je zdarma!“ vysvětluje. „Aha, takže ono se to platí?“ ptám se. „No né...“ „No, mohly bysme vybírat...“ dodává paní profesorka Straková. „...tak, posaďte se,“ pokračuje paní profesorka Šperlová a ukazuje na první volnou židli, kterou vidí. „Támhle speciálně zarezervované místo.“ Sedám si tedy na náhodně speciálně zarezervované místo. První prezentace je Jakuba Kukuly na téma léčba závislosti (to je zkráceně, název je totiž moc dlouhý a divný, tomu by nikdo nerozuměl, přeložit do češtiny nemůžu, protože sama absolutně netuším, co ta slova v originálním názvu znamenají... a tohle doufám paní profesorka Šperlová nečetla). Prezentace je stejně jako název velmi odborná a pouze pro zasvěcené, ale přesto prezentující velmi dobře vysvětluje, takže... chápu, tedy celkem. Velmi zajímavá je praktická část, když se při pokusu dal šesti myším morfin. Pět se dá celá dávka a šesté pouze roztok. Těm pěti ztuhnou svaly „a když do nich štouchneš, jsou tvrdý. Když ta šestá vidí, že

ostatní myši odpadaj, předstírá, že ztuhla i ona. Ale když se do ní šťouchne, tak se zvedne a uteče." Další přednáška o alerigiích je velmi záživná. Napravo ode mě sedí spousta holek. Jedna si trilkuje prsty po rtech, jiná si ohmatává vlasy, další si s nimi točí, profesorka Straková si v ruce prohlíží mobil, Šperlová zas zkoumá své nehty, zleva slyším zívnutí. Nezájem ze strany poroty je z důvodu zkopírování této práce z internetu. Smutné. Další přednáška je odstrašující. Téma je kožní choroby a v prezentaci je mnoho nechutných obrázků. Fuj, mám husinu, ble. Odcházím!

A to zhruba v 11:42. Vše zakončí „dějepisná“ sekce v U12. A co je pak? Pak zdrhám domů.

Maturanti 2014

Třída 8.F

Dufková Kristýna
Džbánková Zuzana
Hlubučková Andrea
John Petr
Kukula Jakub
Malý Šimon
Mareš Jakub
Novák Petr
Picková Iva
Pylypyuk Khrystyna
Rosolová Kateřina
Rössner Filip
Šindelářová Zuzana
Tejcová Simona
Ullrichová Barbora
Urban Daniel
Vaněček Jakub
Zápotocká Kateřina
Zukalová Nikola
Zwingerová Magdalena

Třída 8.M

Bukáček David
Černý David
Hanzl Štěpán
Hrušková Aranka
Karkulín Adam
Kozický Claudio
Obdržálek Pavel
Rehberger Lukáš
Růd Martin
Řáha Jan
Salajová Tamara
Sedláček Zbyšek
Sgallová Ráchel
Skočdopole Jan
Šmíd Ondřej
Wurmová Žaneta

Třída 8.N

Bittner Jan
Čížková Linda
Fleischner Jan
Holubová Kateřina
Jeníčková Eliška
Kempe Jiří
Kotláríková Natálie
Mencl Michal
Münzberger Tomáš
Navrátil David
Reiterová Radka
Sedláčková Gabriela
Špačková Martina
Vyhnánková Barbora

Třída 4.C

Adam Sebastian
Baudiš Lukáš
Bureš Dominik
Caldá Radek
Černý Michal
Červenka Jan
Dědičová Dominika
Dongmo Kuété Frederic Berthold
Dykastová Zuzana
Eliášová Julie
Jiroušek Filip
Juzlová Veronika
Kolář Vojtěch
Král Jan
Kůstka Jan
Majer Ondrej
Mandík Radek
Martínek Tomáš
Mikuláš Vít
Nguyen Binh Duong
Novotný Jiří
Palounek Jan
Pohanová Lenka
Potůček Petr
Tuška Jan

Ilustrace: Barbora Vyhnánková
Redakční rada: Pavel Obdržálek, Radka
Reiterová

Příspěvky nebyly redakčně kráceny.
Almanach 2014 vyšel na Gymnáziu Christiana
Dopplera v Praze na konci června roku 2014.